

İçimdeki Göçmen İhtiyar

– Kazım Gök · 28 Ocak 2020

İçimde yetim bir çocuk var çok üşüyor
Depremde yıkılan evlerinin dibine oturmuş
Zemheriye direniyor

Gözlerinden çaresizlik toprağa düşünce
Çamura bulaşıyor güneş, bir karış çıkmadan batıyor geri

Çamaşır ipinde asılı umutlar hala ıslak
Anasından da hala bir ses yok

Molozların arasında geziyor yalın ayak
Kızılay'ın verdiği battaniyeyi acılarının üstüne örtmüş
Sırtında yırtık bir ceket iki cebine de belki doldurmuş
Belki şu duvarın altından uzatır elini diyor
Belki...

Gürgen ağaçların boyunlarının büküldüğü
İçimde ki Toroslara tırmanmış bir delikanlı ağlıyor
Viraneye dönmüş gönlümün tepesini deşerken
Avuçlayıp kiremit rengi toprakları
Yayla gülüne çık diye haykırıyor
Bulutlar iki gözünden aşağı iniyor

Bir şahin süzülüp gelirken gerilerden
Kuş bakışı alana tehditler savruluyor
Gök gürültüsü arasında

Tüm soluğunu harcayarak
Bahar gelince diyor
Derinlerden yayla gülünün tohumu

Gençliğimde İçimden giden
Kanatları yorulmuş
Gözlerinden sevda türküleri okunan
Göçmen ihtiyar gülümsüyor

Uzaktardan iki eli dolu uçarak gelirken

Duvarın bir kulaç altından tutmuş çocuğun anasının elini
Tozlanmış kahverengi pamuk gibi
Ama ısınıyor çocuk iliklerine kadar zemheride
Tutunca anasının elini

Diğer elinin avuçlarına bahar gelmiş
Yayla gülü açmış
Tutuyor delikanlının elinden
Yağmur yerine gözyaşlarını döken delikanlı
Yayla gülünün gözlerine bakıp gülüyor

Çocuk anasına delikanlı gülüne kavuştu
Gitme vakti geldi mevsim bahar

İki sinede imreniyor
Keşke benimde içimde bir ihtiyar olsa diyerek

Sonbahara kara kışa doğru kanat çırpıyor
İki eliyle umut olmak için
Göçüyor yeniden ihtiyar...